

عنوان مقاله:

«خود و دیگری» در اندیشه نیما

محل انتشار:

مجله جامعه شناسی ایران، دوره 18، شماره 4 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

احسام سلطانی - کارشناس ارشد جامعه شناسی

محمدجواد زاهدی - هیات علمی دانشگاه پیام نور تهران

خلاصه مقاله:

به دلیل سرشت اجتماعی انسان، اساسا تنهایی ناممکن است. اجتماع، نه با «من» بلکه با یک انسان دیگر، با «تو»، شکل می گیرد. باختین از جمله افرادی است که در مباحثی که پیش می کشد به این امر اشاره می کند که وجود دیگری شالوده شکل گیری "خود" است. در مقاله حاضر به «خود» و «دیگری» در اندیشه نیما پرداخته شده است. منظور از دیگری، صدا و زبانی متفاوت نسبت به صدا و زبان «من» است. در این مقاله سعی شده است تا سوبه های مختلف و متفاوت این موضوع مورد بررسی قرار گیرد. برای این کار از آراء میخائیل باختین، متفکر روس، استفاده شده است. تحقیق حاضر بر رویکرد کیفی استوار است و از روش های تحلیل گفتمان، تحلیل محتوای کیفی و تحلیل مضمون نیز استفاده شده است. یافته های تحقیق بازگوی آن است که نیما با پیش کشیدن مباحثی درباره «خود» و «دیگری» از جمله شاعران پس از مشروطه در ایران است که به این مسئله به طور جدی پرداخته است اما به دلیل تعلق خاطری که به دیالکتیک هگل دارد، در مراحل بعدی کار خود، تفاوت میان «من» و «دیگری» را به نفع جهانی یک پارچه، منسجم و وحدت یافته مصادره می کند.

کلمات کلیدی:

منطق گفت و گویی، مکالمه گرایی، من، دیگری، گفتمان مسلط

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1659351>

